

τη σωτα, διας ή καρδιές μας.

Η ΝΕΑ.—Τί μεθυσιακά πον μυδίζουν τα λοιλούδια! Και τ' άνδροι κελαΐδει τόσο φεία!..

Ο ΝΕΟΣ.—Τη άνθη ενωδιάσσονταν έτσι ώραια για νά μινώσουν τὸν άρρεν πού αναπτέει. Τ' αρδόν κελαΐδει τόσο παθητικά για νά τ' άρκει αύρι, σήμερα μου..

Η ΝΕΑ.—Έγω έχω την ίδεα ότι τα λοιλούδια είνε ρευτεμένα και γ' αύτό μοσχοβολούν έτσι. Και τ' άρδον, και εκείνοι εκφράζουν τὸν ξώτα τούς τοι.

Ο ΝΕΟΣ.—Δεν θα ενωδιάσαν έτσι τ' άνθη απόψε, δεν θά κελαΐδούσεις έτσι ούτε άρδον, δεν θαν σους έσον έδω. Και θέλω όλη την άνθη αύτη απόψε νά γίνουν δικά σου. Σαι... νά τα μαζεύω όλα για σένα. (Την ξακαλάζει και τη φίλει).

(Κάθει έπειτα δύλα τα λοιλούδια σχεδόν και τα δένει σε μπουκέτο).

Ο ΝΕΟΣ.—Πάρωτα, άγαπτα μου, φίλαιξε τα, μήν τα πετάξεις, κι' σταν μαραθώνιν άρρενος.

Η ΝΕΑ.—Σ' ενήμαρτστο. Τι ώραια λοιλούδια!...

(Ο νέος και η νέα φιλιούνται, και δέν άκουν τὸν φίλυρο τὸν λουλουδιών).

ΤΟ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ.—Τι ώραια κομιμόνιν μὲ τὴν πεταλούδα μου! Κι' αύτὸν τὸ καταφανέν κέρι μᾶς χώρας έσαρφα. Πῶς δέν μαρέσου, μασκούμισμενον και πουμαγμένον καθός ήμουν, νά άμυνθο μὲ τὰ άγκάθια μου;

Η ΝΤΑΛΙΑ.—Τί φρική, Θεέ μου!... Νά βρεθώ κοντά στα λαϊδού τριαντάφυλλο, έγω ή άφιστορχάτις!..

ΤΟ ΝΥΧΤΟΛΟΥΔΟΥΛΟΔΟ.—Φαίνεται καλή αὐτή ή κοπέλα. Θά μάς βάλη στὸ νερό. Δέν θά μάς αφήση νά πετάνουν. Μα έγαν πον είλαν έροτεμένο μὲ τὸ φεγγάρι; Τι θά γίνων; Πῶς θά ξήνω χωρὶς αύτό; Μόλις μὲ φίλησαν απόψε ή πρώτες άρχιδες του.

ΤΟ ΛΑΙΟΤΡΟΠΙΟ.—Αραγε θά φτάσουν αύρι ως έμενα ή ζρυνές άρχιδες τού ήμουν; Θα ξανθάδω τά πάνα την ήμιο, τὸν χρυσόναλο ἐραστή μου;

ΤΟ ΚΡΙΝΟ.—Τέ εύτυχι, άγαπημένο μου γαρύφαλο! Τού άντελποτ εύτυχια! Σωμένων τέλος πάντων Εύλογημένο τὸ ξέροι πού μάς ξήνουν καὶ μᾶς ξέρει τόσο κοντά τὸ ξένα στὸ άλλο.

ΤΟ ΓΑΡΥΦΑΛΛΟ.—Κι' έγω πεθαίνω αύτὸν εὐτυχία, λατερντό μων κρίνω... "Α, τι ώραια!... Τι ώραια!... Νά ξήνω μάς βραδιά διληλητη μαζί σου, καὶ τα πεθαίνω μαζί σου τὸ πρωτί. Τι δνειρο!... Τι ώραιο δνειρο!..."

ΛΑΟΓΡΑΦΙΚΑ

ΠΡΟΛΗΨΕΙΣ ΤΗΣ ΛΕΥΚΑΔΟΣ

Στη Λευκάδα πιστεύουν ότι τὴν νύχτα δὲν πρέπει κανένας νά σφυρίζει, γιατί άκουν τὸ σφύριγμα διαμόνοι και τὸν παίρουν αύτὸν πάσο.

Όποιος περπάται τὴν νύχτα, γιὰ νὰ προφυλαγμέται από τὸ ξωτικά, πρέπει νέρην ἀπάνω του μαχαίρι μαυρομάνικο, ή σπάρτα, ή ριγαντή, ή ματαρούτη, ή βαγύλακο, ή φιλαλτό, ή κομπάτι από άντιδρο, ή σταγόν κολτ.

"Όταν μετράει κανεὶς τ' ἀστέρια, βγάζει στὸ κοφή του διεπανήματα, πού μὲ τὸν καιρὸ πλημμονται και μεγάκοντα δόλενα.

Ἐπίσης πιστεύουν στὴ Λευκάδα ότι δὲν πρέπει νά δραστελλεῖ κανεὶς έναν ἄνθρωπο, γιατί ο διάνθρωπος αὐτὸς μαζεύεται κουνάρι και δὲν μεγαλώνει. Άμα δρασκελίσεις κανεὶς έναν ἄλλο κατὰ λάθος, πρέπει νὰ τὸν δρασεύειν και άνταστη γιὰ νὰ ἐμποδίσῃ τὸ κακό. Στὸ μέρος δύοντος έχει γίνει φονικό, τὴν νύχτα μαζεύονται διαδόλοι ποι κορεούνται και τὸ φραγμόνα.

Άπαγορεύεται νὰ πετάει κανεὶς έξω τὰ ποταμίδια τὴν νύχτα και πρὸ πάντων κατὰ τὰ καράματα.

"Όταν ίδει κανεὶς διάδολο μέσα στὸ σκοτάδι, πρέπει νά βγάλη τὸ μαυρομάνικο μαχαίρι του και νά τὸ κρατήσῃ με τὸ θεῖο ξέρι, ένα μὲ τὸ δείχτη του ένδος και τοῦ ἄλλου χειροῦ πρέπει νὰ σχηματίσῃ σταφό και νά τὸν φίληη λέγοντας τρεις φορές τὸ Πιστεύο.

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

— Σάν περάσεις ή γιορτή, περιγελούν τὸν άγιο.

— Πόρτα κλειστή, κεράμι φιλαγμένο.

— Μ' ένα δάσος δὲν γίνεται καλό τ' αὐλάκα.

— Βοήθη με, φτωχούλη μου, νά μή σου μοάστο.

— Έμτα μέσα και πορέψου, κι' έσχα έξω και πομπέψου.

— Έχθρως τὸ λάδι μας και μπήκε στὸ ροι μας.

— Η ἀλεπού είχε ἀργατά κι' εκείνη ἀκριδολόγα.

— Κάλλω πετσού νοικοκύπα παραγόσσον μαρούσι.

— Ή στεργού μετάνοιοι τί-

ποτε δὲν δέξεις.

— Με γέλασες και γεύτη-

κες, μά νά θευτησης δρι.

ΑΠ' ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΑΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

· Κ Ρεστάν... ήθοποιεις! Ή ιδιετροπίεις τοῦ Σέν Σάν. Τὰ σπαρχηγικά τῆς γείτονες. Μια σγυγαρεία τοῦ Μωασσάν. «Ντροπή σου καὶ ντροπή μου». «Ένας πρίγκηψ ιιθεριστής. Ο Μαξιμιλιανός και εἰ μουσικαρείς χωρικοί, κτλ. κτλ.

· Ο Εδμόνδος Ροστάν, ο περίφημος συγγραφεὺς τοῦ «Συρανὸ» επίκου τοῦ πάνωλον, είχε και εὔαιρετο ταλέντο ήθοποιού.

Μια φορά, ανέβησε στη σκηνή μὲ φρεδώνια κι' έπαιξε σὲ κάποιο δράμα έναν ἀπό τους πρωτεύοντας ρόλους.

Τὸ παῖξιον του άφεσε γενικός και ἔγειροφοτόθη.

Κατά τὸ διάρκειον ἐνὸς διαλειμμάτου κάστοιος "Αγγλος θιασάρχης, ο δότος έτισε νά παρομπίσεται στὴν παράστασι, μήπει στὸ σκαριόπιντο τοῦ Ροστάν και τοῦ πορτείνεις νά τὸν πάρη στην "Αγγλία γιὰ σειρά παραστασέων ἀντὶ διασκοτών φράγκων τὴ βραδιά.

— Μά είμαι ο Εδμόνδος Ροστάν! αποκρίθηκε γελώντας δὲ ποητής.

— Τόσο τὸ καλότερο! πρόσθεσε ο "Αγγλος χωρις νά χάσῃ τὴν ψηφιαγμένη. Σάς δίνω την πατάσκα φράγκα καθέ θραδιά...

· Η μώσιη ήταν βεβαία δελεαστική, ἀλλά ένδιοζος συγγραφεὺς δὲν έδεχτηρε.

* * *

· Ο Γάλλος μουσουργὸς Σάν, είχε πολὺ περόργο γραπτωρίου και ήταν υπεροβλητός διανόησις. Μια φορά μήπει σ' ένα έστιατοριο τοῦ Λονδίνου και τοῦ ήρης ή δρεξει νά φάνη σταράργια. Μόλις δωμάς δ' υπάλληλος του είπε πως είτελισαν, ο μουσουργὸς γύρισε πρὸς τὸ διηλάτη του κωνίδια, ή δινόν είλη παραγγείλει μέγι τὸν τὸ ίδιο φαγητό, και της είχαν σερβίει τὸ τελευταίο πιάτο, και της είπε μὲ θυμό :

— Εφάγατε τὰ σπαράγκα μου, ξ;

· Ή κυρία, τρομαγμένη έπει τη στάση του, έσπενε νά το παραφωρήσῃ τὸ μαστελειμένο πάτε της. · Ο μουσουργός, ἀφανής επειτα πρόσθια σπαράγκα, πρόσθια σφράγισα γρηγοραγήγορα τὰ σπαράγκα, ἀφανής επειτα τὸ πάτε και τὸ πετάξε στὴ μέση του έστιατορίου, πρός μεγάλην κατάτληξιν τῶν άλλων πελατῶν.

* * *

· Ο Γκύν τε Μωασσάν, πρίν ακόμα γίνει γνωστὸς και ανεξάρτητος οἰκονομικῶν ἀπό τὰ άρισταγματικά διηγήματα του, έγραψε κατά παραγγελμάν πάτοις κινήσιας μά κομιδία, μὲ τὸν τίτλο «Επανάληψις», γιὰ τὴν άποια ή έν λόγῳ κυρία του φεύγει με την πεντήτη φράγκα!.... Ντροσή!.... Ντροσή! γιά σανηρία σανηρία. Και γιά μένα πετσοήγη.

· Ο Μωασσάν θύμωσε γιὰ τὸ έξεντελεστικό αὐτὸν ποσοῦ κι' έγραψε στὴν... λογίσια κινίαν τὴν έξης επιστολή:

— Εργάστηκα δύν ολόκληρους μῆνες, διώρθωσε τὸ έργο δύο φορές και σεῖς μοῦ προσφέρετε γιὰ δύλα αὐτὰ πενήντα φράγκα, ποὺ ἄλλοι τὰ κερδίζουν γραφούντας τέσσαρα μάνον ἄρρωφειρεμεδιού. «Ομολογώ διώ θης ή μάσικη είλη πολὺ λίγη και συγχρόνως έξεντελεστική». Ακούς έκει νά έργαστω δύν μῆνες γιὰ πενήντα φράγκα!.... Ντροσή!.... Ντροσή! γιά σανηρία σανηρία.

* * *

· Ο απότομός Μαξιμιλιανός, δύ άριστος κινητηριστής.

· Μια μέρα πήρε την κινήσια του και πήγε στὴν έξοχη, ὥπου στάθηκε.

· Οι κάποιοι της περιφερείας τῶν άκουσαν και μαγευμένοι ἀπό τὸ παίξιμο του, ἔτρεξαν κοντά του, κυρίς νά τὸν γνωρίζουν.

— Ε, παλλάριο! τού φονάειν. Πάμε στὸ ένοδοβολο πού είλη δύο κοντά νά μάς παίξεις! Τη μπήσα τὴν πληρώνουμε έμεις...

— Αφού τὸ θέλετε, έχομαι, άποκρίθηκε δη πολιγυρη.

· Όταν έφεσαν στὸ ξενοδοχείο, οι χωρικοί διάταξαν μπύνι.

— Θά μοῦ επιτρέψετε νά φύγω, τους είπε σὲ λέγο δη πορίγκηφ.

· Μέ περιμένουν στὸ Μάνσοχο πόλη πάντοτε τὸ μεσημέρι.

— Θά σ' αφρίσουμε, τοῦ άποκρίθηκαν οι μουσικαρείς χωρικοί, άλλας προηγουμένως πρέπει νά μάς παίξειν ένα κομιμάτι άκοδα..

· Ο πολιγυρη, μη μπορώντας νά κάψη κι' ἀλλού, έταψε και τη σκηνής.

· Όταν ήτερε δύ αὖτος μουσικοί, έτρεξαν νά τον ζητήσουν συνόρωροι.

— Τι μοῦ μέλνετε αὖτος; τοὺς ἀπάντησε δη λαφύρις πορίγκηφ. Σάς έκαμα μά χάρι και σεῖς μοῦ τὴν ἀνταπόδωστε μὲ τὶς περιποηήσεις σας. Οσο γιὰ τὰ είκοσι σολδά δώμας, μήν έλαττε νά τὰ πάρετε πάσο. Είνε τὰ πρώτα κομιμάτα πού κερδίσαμε μὲ τὴν τέχνη μον και δη τὰ πούμε μαζί την έρχομενη Κυριακή πού θέρζου στὸ ξενοδοχείο νά σας ζαναταπέξω..

